DOMSTOLENS DOM (Sjette Afdeling)
19. februar 1998 *

I sag C-309/95,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Gérard Rozet og Jean-Paul Keppenne, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved direktør Rüdiger Bandilla og Diego Canga Fano, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Direktoratet for Juridiske Anliggender, Den Europæiske Investeringsbank, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Den Franske Republik ved kontorchef Catherine de Salins og fuldmægtig Frédéric Pascal, begge Juridisk Tjeneste, Udenrigsministeriet, som befuldmægtigede, og

* Processprog: fransk.

med valgt adresse i Luxembourg på Frankrigs Ambassade, 8 B, boulevard Joseph II,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Rådets beslutning af 22. juni 1995 om ydelse af en ekstraordinær støtte til producenter af bordvin i Frankrig,

har

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Ragnemalm, og dommerne G. F. Mancini, P. J. G. Kapteyn (refererende dommer), J. L. Murray og G. Hirsch,

generaladvokat: G. Cosmas
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af retsmøderapporten,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 24. april 1997,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 29. september 1995 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i medfør af EF-traktatens

artikel 173 nedlagt påstand om annullation af Rådets beslutning af 22. juni 1995 om ydelse af en ekstraordinær støtte til producenter af bordvin i Frankrig (herefter »beslutningen«).

2 I beslutningens artikel 1 hedder det, at den pågældende støtte ydes af den franske regering til vinproducenter, der deltager i forebyggende destillation af bordvin og vin egnet til fremstilling af bordvin, der var fremstillet i produktionsåret 1994/95 i Frankrig. Den nævnte destillation var åbnet i medfør af artikel 38 i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 84, s. 1).

3 Det fremgår af betragtningerne til beslutningen, at den franske regering i medfør af EF-traktatens artikel 93, stk. 3, underrettede Kommissionen om de påtænkte støtteforanstaltninger. Kommissionen fandt, at de ikke var forenelige med fællesmarkedet. Rådet var imidlertid af den opfattelse, at ganske særlige omstændigheder begrundede støtten og fastslog under henvisning til artikel 93, stk. 2, tredje afsnit, at støtteforanstaltningerne var forenelige med fællesmarkedet.

4 Traktatens artikel 93, stk. 2, tredje afsnit, bestemmer, at Rådet på begæring af en medlemsstat med enstemmighed kan beslutte, at en af denne stat ydet eller planlagt støtte, uanset bestemmelserne i artikel 92 eller de i artikel 94 nævnte forordninger, skal betragtes som forenelig med fællesmarkedet, hvis ganske særlige omstændigheder berettiger en sådan beslutning.

5 Til støtte for søgsmålet har Kommissionen principalt gjort gældende, at Rådet har anvendt bestemmelsen i traktatens artikel 93, stk. 2, tredje afsnit, forkert, idet den er anvendt med henblik på at fravige ordningerne i den fælles markedsordning for vin. Subsidiært har Kommissionen anført, at der i denne sag ikke foreligger de ganske særlige omstændigheder, der kræves efter bestemmelsen, og at begrundelsen er utilstrækkelig og forkert.

6 I replikken har Kommissionen som følge af dommen af 29. februar 1996 (sag C-122/94, Kommissionen mod Rådet, Sml. I, s. 881) erklæret, at den for så vidt angår det principale anbringende alene gør gældende, at Rådet har overskredet grænserne for sit skøn.

7 Ved kendelse af 7. februar 1996 har Domstolens præsident tilladt Den Franske Republik at intervenere til støtte for Rådets påstande.

8 Ved særskilt processkrift af 6. november 1995 har Rådet i medfør af procesreglementets artikel 81 fremsat en formalitetsindsigelse. Ved beslutning af 18. juni 1996 har Domstolen henskudt formalitetsindsigelsen til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

Formalitetsindsigelsen

9 Rådet, støttet af Den Franske Republik, har gjort gældende, at da beslutningen ikke er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, og da den, jf. EF-traktatens artikel 191, stk. 3, er rettet til Den Franske Republik og ikke til Kommissionen, burde Kommissionen have anlagt sag senest to måneder efter den 22. juni 1995, hvor den fik kendskab til beslutningen, jf. traktatens artikel 173, stk. 5.

10 Rådet har nærmere anført, at som det fremgår af stævningen, havde Kommissionen kendskab til hele sagens forhistorie. Endvidere har Kommissionen deltaget i Rådets arbejde, og endelig fik Kommissionen kendskab til beslutningen allerede ved dens vedtagelse den 22. juni 1995, idet Kommissionen som bilag til stævningen har vedlagt det af dens Generalsekretariat udarbejdede referat af samlingen i Rådet. Den franske regering har tilføjet, at Rådet ikke har foretaget ændringer i det forslag til beslutning, der var forelagt det til godkendelse.

11 Både Rådet og den franske regering har anført, at Kommissionen ikke kan påberåbe sig Domstolens praksis, hvoraf det fremgår, at er en retsakt hverken offentliggjort eller meddelt, skal den, som er bekendt med, at retsakten berører ham, selv inden for en rimelig frist begære retsaktens fuldstændige ordlyd meddelt, og at søgsmålsfristen først løber fra det tidspunkt, da den berørte tredjemand erhverver et nøjagtigt kendskab til retsaktens indhold og begrundelse (jf. dom af 6.12.1990, sag C-180/88, Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie mod Kommissionen, Sml. I, s. 4413). Kommissionens retsstilling i den foreliggende sag kan ikke sammenlignes med retsstillingen for en tredjemand under en procedure, der henhører under konkurrenceområdet eller vedrører statsstøtte.

12 Heroverfor har Kommissionen, som var repræsenteret under samlingen i Rådet fra den 19. til den 22. juni 1995, anført, at sagen kan fremmes til realitetsbehandling, idet beslutningen er blandt de retsakter, som i henhold til traktatens artikel 191, stk. 3, først afføder retsvirkninger fra den dato, hvor de meddeles. Subsidiært har Kommissionen anført, at den først fik nøjagtigt kendskab til beslutningens begrundelse den 1. august 1995, hvor den modtog Rådets skrivelse af 27. juli 1995 om, at beslutningen var meddelt.

13 EF-traktatens artikel 173, stk. 5, bestemmer, at de i denne artikel omhandlede klager skal indgives inden to måneder efter, at retsakten, alt efter sin art, er offentliggjort eller meddelt klageren, eller i mangel heraf senest to måneder efter, at klageren har fået kendskab til den.

14 Det er ubestridt, at beslutningen ikke er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

15 I henhold til traktatens artikel 191, stk. 3, meddeles andre beslutninger end dem, der i henhold til stk. 1 offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, dem, de er rettet til, og får virkning ved denne meddelelse.

16 Ifølge beslutningens artikel 2 var beslutningen rettet til Den Franske Republik. Beslutningen blev meddelt den franske regering ved skrivelse af 27. juli 1995 fra Rådets generalsekretær.

17 Da beslutningen ikke er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og heller ikke er meddelt Kommissionen i dennes egenskab af adressat, har tomånedersfristen i forhold til Kommissionen først kunnet begynde at løbe fra den dag, hvor Kommissionen fik kendskab til beslutningen.

18 Det bemærkes, at det fremgår af Domstolens praksis, at er en retsakt hverken offentliggjort eller meddelt, skal den, som er bekendt med, at retsakten berører ham, selv inden for en rimelig frist begære retsaktens fuldstændige ordlyd meddelt, og at søgsmålsfristen først løber fra det tidspunkt, da den berørte tredjemand erhverver et så nøjagtigt kendskab til retsaktens indhold og begrundelse, at han kan gøre brug af sin søgsmålsret (dommen i sagen Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie mod Kommissionen, a.st., præmis 22).

19 Det må derfor undersøges, hvornår Kommissionen fik nøjagtigt kendskab til retsaktens indhold og begrundelse.

20 Det fremgår af sagen, at der allerede den 16. juni 1995 for Rådet og Kommissionen forelå et forslag til rådsbeslutning vedrørende ydelse af en ekstraordinær støtte til producenter af bordvin i Frankrig (dokument 8100/95 Agri 62).

21 Endvidere fremgår det af punkt 9 i det uddrag af referatet af den 1858. samling i Rådet (landbrug) i Bruxelles fra den 19. til den 22. juni 1995, som er udarbejdet af Kommissionens Generalsekretariat og indeholdt i bilag VI til stævningen, at Rådet enstemmigt godkendte forslaget til beslutning. Dokumentet indeholder også en redegørelse for den drøftelse, der gik forud for beslutningen, en omtale af den franske regerings argumenter og af den tvivl, som både visse medlemsstater og det kompetente kommissionsmedlem gav udtryk for med hensyn til, om Den Franske Republiks begæring burde imødekommes.

22 Kommissionen har således haft nøjagtigt og detaljeret kendskab til beslutningen senest den dag, hvor ovennævnte referat blev udarbejdet, dvs. den 23. juni 1995. Den frist, Kommissionen herefter havde til at anlægge sag, begyndte derfor at løbe den 24. juni 1995 og udløb den 26. august 1995, inklusive forlængelse under hensyn til afstanden.

23 Da stævningen er indleveret den 29. september 1995, må sagen afvises.

Sagens omkostninger

24 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Kommissionen har tabt sagen og bør derfor betale sagens omkostninger. Den Franske Republik, der er interveneret til støtte for Rådets påstande, bærer sine egne omkostninger, jf. procesreglementets artikel 69, stk. 4.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Sjette Afdeling)

1) Sagen afvises.

2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler sagens omkostninger.

3) Den Franske Republik bærer sine egne omkostninger.

Ragnemalm Mancini Kapteyn

Murray Hirsch

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. februar 1998.

R. Grass H. Ragnemalm

Justitssekretær Formand for Sjette Afdeling